

Člověk je pro vesmír zajímavý film

Markéta Čepická Daňhelová: Život je škola, výcvikový tábor, trenážér. Tak končil minulý díl seriálu *Mission possible*, ve kterém si povídáme s herečkou Simonou Babčákovou. Navazujeme, pokračujeme. Pro kohože je to tady trenážér? Simona: „Pro všechny a pro všechno. Pro lidské bytosti a skrze ně i pro boha. Sám sebe skrze naši realitu poznává. Jestliže bůh je všechno, všechno ví, jak má jinak sám sebe poznat, když je všechno? Jedině přes dočasnou iluzi, že není.“ Mno, koukám, že dnes se budeme pohybovat na hodně tenkém ledu. © Je to tady, to byla otázka času, budeme si povídat o BOHU! Jste připraveni? Jedéééé!

Nebojíš se mluvit o bohu?

Dřív jsem se bála, abych nebyla pranýřována jako fanatik, ale za a) na tohle téma narážím velmi často a za b) je to jenom můj názor, moje osobní filozofie, nikomu nic nevnucuju. A taky si myslím, že je to jedna ze základních otázek, které si lidstvo po celou dobu své existence pokládá. Bohu je v konečném důsledku jedno, jestli na něj věříme, účel stvoření je naplněn existencí jako takovou. Můj názor je, že tyto filozofické otázky o smyslu života nás kultivují, vedou ke zvýšeným vibracím a jsou základní čili tvoří náš hodnotový základ. Určují, podle jakých pravidel hrajeme, jaké jsou naše hodnoty, a v konečném důsledku radikálně ovlivňují, jak svůj život prožíváme. Abych v životě věděla, odkud kam kráčím, a cítila se v životě dobře a bezpečně, tak potřebuji vědět, proč to dělám. Pro koho tu hru hraju, jaká jsou pravidla a o co mi jde... To je dominantně určující pro základní motivace k životu.

A na všechny tyhle otázky máš odpovědi?

Je to nekončící a vzrušující proces, pořád hledám, poznávám nové, doplňuju, „apgrejduju“. Můj duch je neklidný a tyto otázky mě tlačí od raného dětství. S tím nic nenadělám. Nefilozofuji, abych byla zajímavá a měla o čem plkat u piva. Je to nutkavé. Nicméně jsem došla k tomu, že aby se bůh mohl poznat, dozvědět o sobě něco nového a vyvíjet se, vytvořil iluzi, že něco není on, a došlo k iluzi odpojení. Přestože v konečném důsledku je bůh úplně všechno okolo nás, do posledního lističku, do posledního nervu v našem těle. Díky této iluzi odpojení, nebo dokonce boží neexistence má šanci zjistit o sobě něco nového, prožívat se novým způsobem. Získává nové zkušenosti bytí, ke kterým by se bez iluze oddělení vůbec nedostal. Dle mého názoru bůh skrz lidskou bytost poznává nové varianty sama sebe, nové varianty lásky. Pokud jsem v temnotě, odříznutá od lásky, od světla, v panice, hrůze a bezmoci a pak se přes všechny tyto temné pocity začnu znovu probouzet a znovu aktivovat lásku, ovšem obohacenou o tuto temnou zkušenost, tak ta láska je nová permutace, nová variace, nová kombinace. Myslím, že je to jediný způsob, jak bůh může objevovat sám sebe. A pochopením paradoxu, že skrze temnotu se rodí nové typy světla, se lehounce můžeme dotknout boží mysli a pocítit pokoru a vděk za možnost existence. Spousta lidí ví, o čem mluvíme, jsou to chvíle, kdy cítíme posvátno, zažíváme to v přírodě, nebo když vnímáme krásu, úžas, lásku, mateřství, přátelství, soucit. Jenom to tak nenazýváme. Když si to ale připustíme a začneme s bohem komunikovat aktivně, on odpovídá a celá naše realita se mění. Říkáme tomu zázraky nebo rezonance nebo synchronicity... Nazýváme to různě. Důležité je, že tento vztah můžeme aktivně vytvářet a rozvíjet, a to je nádhera. Ale abych nemachrovala, v mém případě mluvíme o vteřinách, maximálně minutách... Dobře, jednu jsem to měla 3 dny... ©

Co nebo kdo je pro tebe bůh? Jaký význam má pro tebe toto slovo? Pro někoho může mít určité konotace a nechce ho třeba používat...

Já jsem ho dlouho nechtěla používat. Říkala jsem spíše: vesmír, vesmírné zákony, prapůvodní příčina všeho... Obcházel jsem toto slovo pojmy, které nebyly tak zanešené církevním zneužitím a zprofanováním. Jednou na semináři Principy života se mě lektorka zeptala: ty máš problém se slovem bůh? A já jsem zažertovala: nemám, buch, buch, buch. Ale zůstalo mi to viset v hlavě a říkala jsem si, že se k tomu musím postavit čelem. Že si v tom musím udělat jasno, protože z toho vyplývají další zásadní souvislosti. A pak jsem četla v jedné knize, že jakou představu máš o bohu, takový vztah máš k sobě a tak se chováš k druhým. A to mi sedělo. Pokud mám boha z katolické církve jako pana trestáče, kdykoli nesplním milion podmínek, z nichž většina je v podstatě nesplnitelných, pokud mám boha, který podmiňuje přijetí a lásku pod brutálními tresty, tak já také podmiňuji svoji sebelásku nějakými úkoly a tresty. A v takovém světě je normální podmiňovat lásku a trestat druhé za to, že nesplnili moje očekávání. Ale v okamžiku, kdy můj bůh je moje „nejnejka“, je to moje nejlepší kamarádka, nejdůvěrnější přítelkyně, se kterou opravdu sdílím všechno a mám stoprocentně jisté absolutní přijetí, pak je to úplně o něčem jiném. Toto přijetí u některých svých přítelkyň cítím čili já tento cit znám. Takový bůh má pro mě podporu v každé situaci. A já jsem pak schopná toto přijetí dopřát i sama sobě a zároveň jsem schopná ho poskytnout druhým.

Souhlasím. I s tím, že slovo „bůh“ je určitým způsobem „zanešené“.

Velice. A není to jen slovo bůh. Zprofanovala se a zneužila slova, která vyjadřují velice zásadní hodnoty. Ať už je to bůh, svoboda, respekt, loajalita, solidarita, láska, sluníčko, přátelství, dobro... Ta slova se používají v kontextech velice neuctivých, komerčně zneužitých atd. Hodnota těch slov se rozměnila a my nemáme jasný vědomý hodnotový systém. Máme v tom bordel. Něco cítíme, zároveň se vůči něčemu vymezujeme, nechceme být za fanatiky, používat klišé... A jedno z těch slov je i bůh. Ale v okamžiku, kdy si necháme vzít boha, tak si necháme vzít zdroj tak obrovské podpory, štěstí, laskavosti, tolika pozitivních věcí, že už to smrdí autodestrukcí. Nemít víru, nemít kontakt s vesmírnou láskou je sebeпоškozování.

A je potřeba skutečně pojmenovávat přímo slovem bůh?

Ne, to slovo není důležité, důležitý je vztah. Vztah k sobě a k druhým. Jestli někdo bude nevěřící Tomáš, ale jeho život se rozvíjí, kvete, on se seberealizuje, vytváří vztahy a vazby, které tvoří nádherný vzoreček, utká si krásný život, paráda. Bohu je jedno, že je nevěřící Tomáš, vesmíru je to jedno, andělům je to jedno, všichni se radují. Myslím si, že těmto druhům entit je jedno, jestli na ně věříme nebo nevěříme, podstatné je to, jak žijeme. Ale samozřejmě pokud věřím a aktivně komunikuju, tak se náš kontakt rozšíří, to je moje zkušenost. Ať už s anděly nebo s bohem. Nic to nemění na tom, že stále zůstávám plně zodpovědná za svůj život a jsem stále v kontaktu s hmotou, s osobností Simony Babčákové. I když si umím ulítnout do jiných sfér.

Takže smysl života není 42*)? © Přemýšlíš o něm často?

Smysl života jsem si řešila od základky. 42, samozřejmě. © Ale já jsem to vlastně už řekla. Myslím, že veliký základní vesmírný smysl existence souvisí s tím, že bůh je pro nás nepředstavitelný. To je důležité slovo, my si to neumíme představit. Přesahuje nás mnohočetně, současné využívání kapacity mozku nám neumožňuje ho pojmout. Máme na to meditační techniky, které

umožňují dotknout se boha a mnozí z nás známe ten blažený pocit pokory, vděčnosti, lásky a hlubokého poděkování za dar té možnosti. Bůh je prostě inteligentní, nudí se, má smysl pro humor a trochu je narcista a ješita. A protože nás stvořil k obrazu svému, tak se skrze nás tímto poznává. A jeví. A pro mě je smysl života ta cesta, zkušenost, rozvíjení, sebepoznání, prožitky. I ten poslední nervíček, skrz který on cítí.

Jakékoli prožitky?

Je to hlubý, co řeknu, ale bohu je jedno, jestli ten prožitek je radost nebo bolest. Pro něj je zajímavé úplně všechno. Nám to jedno není, my se kultivujeme k tomu, abychom zažívali co nejvíce spokojenosti. Chceme vynechat a zpracovat ty nelibé, nepříjemné prožitky, které ale samozřejmě nikdy úplně nezmizí. Protože to je ta hra. A pravidlo té hry. Jako když zaplatíš lístek, jdeš na to-bogán nebo na centrifugu, na ní je ti zle, chvílku se bojíš, pak to pustíš, pak si úplně ulítneš a pak se zase bojíš, že ulítneš moc...

Chvíli dole, chvíli nahoře...

Lidská bytost je multidimenzionální. Má schopnost v sobě integrovat ducha s hmotou a všechny protichůdné prvky, obrovské množství elementů, které jinak existují zvlášť. Proto jsme v hledáčku pozornosti. My jsme pro vesmír velice zajímavý film. Je vzrušující sledovat, jak lidské bytosti svůj potenciál využijí. V tuto chvíli to vnímám tak, že většina lidstva ho využívá velmi málo. Je líná myslet, zabývat se filozofií. A to je podle mě hřích. Pokud někdo nemá kapacitu, vzhledem k jeho příběhu, pak je to v pořádku. Ale spousta lidí může. Troufám si říct, že většina. A nedělá to. To je autodestrukce. Jestliže pluju v řece života a ta řeka se zrychluje, přibývají balvany a je jasné, že se blíží prudký vodopád, ale já se tvářím, že se nic neděje, tak vletím do vodopádu nepřipravená. V nejlepším případě si rozbiju držku, přitopím se a přežiju, v nejhorším případě nepřežiju a jdu do dalšího pokusu. Ale tu příležitost být tady, teď, v tomhle člověku už nedostanu, už budu v někom jiném, už to bude zase jiná identita. Takže budu muset prožít zase všechno znova, abych nabrala „materiál“. Takže to je to, co já nazývám autodestrukcí. Kdybychom všichni začali myslet a jednat podle toho, což znamená i občanský aktivismus, tak by přece nebylo možné, aby 80% celosvětového bohatství vlastnili 2% lidí,* to je absurdní. To je možné jen díky tomu, že 98% lidí na to přistupuje. Přistupujeme na parazitní systém, který tu máme, který nás vycucává do mrtě. Většinu lidí to vyčerpá tak, že nemají kapacitu na filozofii, na občanský aktivismus, prorazit bublinu ven a probudit se. Jediný způsob je přijmout plnou zodpovědnost za svoje příběhy a přestat krmit matrix, přestat se chovat jako zombie. Když se díváš lidem okolo do očí, většinou je mají zastřené takovou nepřítomnou blankou. A když vidíš živé oči, tak to okamžitě poznáš a ten člověk pozná tebe. Mám mnoho zkušeností, kdy se s jiným živým člověkem hned po seznámení rovnou bavíme o tom podstatném, co nás zajímá, a vynecháváme úvodní fráze. A jsou to muži i ženy... i děti.

Ta autodestrukce je trochu depka...

Ano, depka je to, že je to celosvětové a že to určuje společenské zákony, které nejsou laskavé k lidské bytosti a nepečují o ni dobře, a potom vnímáme život jako příliš těžký. Ale když se začneme doceňovat, vážit si všeho, co jsme prožili, co jsme se naučili, co jsme vytvořili, od dětí, rodiny, práce až po přátele, a začneme se sami k sobě stavět čelem a laskavě, tak se naše realita začne měnit tak rychlým a kreativním způsobem, že to za všechnu tu bolest, námahu a odvalu stojí. To je naopak vzrušující dobrodružství. Začít se probouzet lze v jakémkoliv okamžiku a impulzem může být cokoliv... igelitový pytlík vlající ve větru...

*) Viz Douglas Adams: *Stopařův průvodce po Galaxii*